

[Hans Kjør.]

nemført, for vi har ikke kunnet få at vide, hvad for nogle der skulle gennemføres, og hvad for nogle der skulle bortfalde.

Hr. Per Hækkerup har jo drøftet indkomstpolitik, og jeg skal ikke forlænge denne debat med mange bemærkninger derom, men vil dog gøre den enkelte, at i formiddags gav hr. Per Hækkerup udtryk for sin kritiske holdning hertil. Nu er det jo en oppositionspolitikers ret, ja, vist pligt at være kritisk, men han gav udtryk for, at det var en indkomstpolitik, som ensidigt var vendt mod lønmodtagerne, og det var en væsentlig grund til, efter hr. Per Hækkerups opfattelse, at resultaterne ikke var blevet bedre. Jeg tror, at der er mange, mange tusinde mennesker her i landet, som ikke deler den opfattelse, at denne politik var ensidigt vendt mod lønmodtagerne. Tværtimod findes der mange af de så forkætrede arbejdsgivere, små arbejdsgivere, selvstændige erhvervsdrivende, som levede et halvt år med et absolut prisstop; i den periode må man vel sige, at hvis der var ensidighed, var den rettet den anden vej. Så jeg mener ikke, de udtalelser kan stå til troende.

Hr. Per Hækkerup fremhævede min tro på de frie kræfters virkning og nævnte, at man ikke i socialdemokratiet havde den samme tro — man ville nok operere med en vis markedspolitik, men man har ikke den samme tro — og spurgte så: ja men hvorfor har de så ikke hjulpet bedre? Sandt at sige må man vel konstatere, at ud fra de givne vilkår har de frie kræfters virkninger været formidabelt gode efter de resultater, erhvervslivet har opnået i eksportfremgang. Det er jo den offentlige sektor, som har været en bremse for en yderligere ekspansion, og ansvaret for den udvikling, der har ført dertil, kan hr. Per Hækkerup og hans parti ikke fritages for. Det er et medansvar, som går tilbage til 1960ernes politik, hvor man i for høj grad besluttede sig til at gøre alt det gode uden at tage de økonomiske konsekvenser i ed. Men jeg skal da gerne bekræfte, at jeg og mit parti tror på virkningerne af de frie kræfters spil, vi tror, det frie initiativ fører til større resultater end statsdirigering. Det forhindrer ikke, at man kan have en rammeøkonomi, hvor man tilrettelægger de offentlige udgifters andel

netop på en sådan måde, at der bliver plads til disse kræfter.

Og så til sidst kun dette, at hr. Per Hækkerup i morges sluttede sit indlæg med at udtrykke, at han glædede sig til, forhåbentlig da, sagde han, at vi mødtes efter valget. Forhåbentlig da. Ja, det lyder jo egentlig lidt pessimistisk. Nu er jeg ikke den, der er helt uden forståelse for, at der kan være nogen pessimisme i socialdemokratiet foran valgssituationen, men jeg tror, at hr. Per Hækkerup kommer ind igen.

Enggaard: Jeg skal, hvad angår den del af debatten mellem socialdemokratiet og regeringspartierne, som har drejet sig om indkomstpolitikken, henholde mig til, hvad statsministeren har svaret hr. Per Hækkerup. Der er ingen grund for mig til i hovedsagen at komme med de samme synspunkter.

Det samme gælder, hvad økonomiministeren har svaret hr. Per Hækkerup vedrørende socialdemokratiets planer for den økonomiske politik. Også den besvarelse finder jeg kan dække de synspunkter, som jeg i givet fald ville have fremført.

Hr. Per Hækkerup var inde på spørgsmålet om markedspolitikken og kunne for så vidt have sparet sig at stille spørgsmål til mig, idet jeg jo allerede i mit første indlæg i formiddags svarede hr. Per Hækkerup vedrørende de synspunkter, han fremførte. Hvis jeg må citere mig selv fra i formiddags fra det foreløbige referat, sagde jeg:

„Socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, var i sin første tale inde på dette, at man ikke rimeligt kunne forlange en klar stillingtagen på nuværende tidspunkt af partierne, og han konkluderede videre og sagde, at venstres klare stillingtagen på dette område måtte opfattes, som om dette parti stadig ønskede en enegang. Lad mig slå fast: for det første har venstre aldrig udtrykt noget ønske om en enegang, dette må være en erindringsforskydning hos hr. Per Hækkerup. Vi vedstår naturligvis, som vi plejer det, de beslutninger, som vi træffer her i folketinget, men vi finder, at afklaringen om disse europæiske ting nu er skredet så langt frem, at det er rimeligt, at partierne erklærer sig over for vælgerne, som vi